

Sygn. akt VI Ua 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Tomasz Korzeń

Sędziowie: SO Ewa Michalska (spr.)

SO Marek Zwiernik

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Symeryak

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim na rozprawie

sprawy z odwołania G. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 października 2016 roku, sygn. akt IV U 111/15

oddala apelację.

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik

Sygnatura akt VI Ua 1/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.11.2014r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolu (...) wskazując, iż wnioskodawczyni spełnia przesłanki określone w art. 8 ust.3a p.1 Ustawy z dnia 20.06.1997r - Prawo o ruchu drogowym.

Decyzją z dnia 28.01.2015r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności uchylił zaskarżone orzeczenie w części i orzekł, że symbol przyczyny niepełnosprawności to (...), odnośnie odpowiedniego zatrudnienia wskazał na warunki chronione lub stanowisko przystosowane, oraz wskazał, iż wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust.3a p.1 Ustawy z dnia 20.06.1997r - Prawo o ruchu drogowym.

W uzasadnieniu podniesiono, iż na podstawie przeprowadzonego badania oraz analizy zgromadzonej w postępowaniu dokumentacji medycznej i innych materiałów dowodowych stwierdzono, iż aktualny stan zdrowia wnioskodawczyni uzasadnia zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolu (...), zaś pozostałe schorzenia o kodzie (...) mają charakter współistniejący. Podniesiono także, iż stan zdrowia wnioskodawczyni nie uzasadnia wydania jej karty parkingowej.

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od ww. decyzji wskazując, iż nie zgadza się z orzeczeniem.

Sąd Rejonowy - Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wlkp. **wyrokiem** z dnia 11 października 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł, że G. S. zalicza się do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności na stałe z symboli (...) oraz spełnia przesłanki do uzyskania karty parkingowej, a w pozostałej części oddalił odwołanie.

Sąd Rejonowy ustalił, że decyzją z dnia 12.11.2014r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolu (...) wskazując, iż spełnia ona przesłanki określone w art. 8 ust.3a p.1 Ustawy z dnia 20.06.1997r - Prawo o ruchu drogowym. Decyzją z dnia 28.01.2015r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności uchylił zaskarżone orzeczenie w części i orzekł, że symbol przyczyny niepełnosprawności to (...), odnośnie odpowiedniego zatrudnienia wskazał na warunki chronione lub stanowisko przystosowane, oraz wskazał, iż wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust.3a p.1 Ustawy z dnia 20.06.1997r - Prawo o ruchu drogowym.

Od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. wnioskodawczyni w ustawowo określonym terminie, wniosła odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. U wnioskodawczyni rozpoznano toczący rumieniowaty wielonarządowy z zajęciem stawów i skóry, przewlekłe zapalenie obustronne uszu, chorobę tkanki łącznej z ograniczeniem funkcji stawów, chorobę P. – drżenie ręki prawej, zaburzenia krążenia obwodowego kończyn dolnych, zawroty głowy w wywiadzie. Z przyczyn internistycznych, ortopedycznych i neurologicznych wnioskodawczyni kwalifikuje się do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na trwałe od 23.06.2014r

Aktualny stan zdrowia uzasadnia zaliczenie wnioskodawczyni do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolu (...). Brak podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności, albowiem jest zdolna do samodzielnej egzystencji, nie potrzebuje długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w pełnieniu podstawowych funkcji życiowych. Wnioskodawczyni spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej. Nie stwierdzono także całkowitej zależności od otoczenia, polegającej na konieczności wsparcia w czynnościach samoobsługowych, leczeniu, rehabilitacji. Zasadna jest okresowa pomoc innej osoby w procesie leczenia i dalszego diagnozowania, w pełnieniu ról społecznych, zwłaszcza w prowadzeniu gospodarstwa domowego.

Sąd Rejonowy na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego uznał, że odwołanie okazało się zasadne w części.

W myśl art. 2 pkt 10 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych „niepełnosprawność” oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy.

Ustawodawca ustalił trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: 1) znaczny; 2) umiarkowany; 3) lekki (art. 3 tej ustawy).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Z kolei do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z treścią § 30 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., nr 139, poz. 1328 ze zm.) § 39. Standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące: 1) niezdolność do pracy – co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umyślowego naruszenia

sprawności organizmu; 2) konieczność sprawowania opieki – co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych – co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

2. Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

Skarżąca kwestionowała orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. wydane w stosunku do jej osoby w przedmiocie zaliczenia do stopnia niepełnosprawności. Sąd zobligowany był zasięgnąć opinii biegłych sądowych ortopedy, reumatologa, dermatologa i neurologa oraz otolaryngologa na okoliczność, czy wnioskodawczyni ze względu na naruszoną sprawność organizmu kwalifikuje się do umiarkowanego czy znacznego stopnia niepełnosprawności, czy naruszenie to jest trwałe czy okresowe i na jaki okres od dnia 23.06.2014r. poczynając, czy wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz czy ocena naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni zawarta w orzeczeniu lekarza zespołu była prawidłowa, a jeżeli nie, to dlaczego.

W wydanej, po przeprowadzonym badaniu oraz analizie akt sprawy, opinii biegli sądowi lekarze ortopeda, reumatolog, dermatolog i neurolog jednoznacznie stwierdzili, iż wnioskodawczyni nie jest osobą niepełnosprawną w znacznym stopniu lecz w stopniu umiarkowanym z symbolu (...), a z przyczyn laryngologicznych w stopniu lekkim, biegli rozpoznali u wnioskodawczyni toczący rumieniowaty wielonarządowy z zajęciem stawów i skóry, przewlekłe zapalenie obu stron uszu, chorobę tkanki łącznej z ograniczeniem funkcji stawów, chorobę P. – drżenie ręki prawej, zaburzenia krążenia obwodowego kończyn dolnych, zawroty głowy w wywiadzie. Wskazali, iż brak podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności, albowiem jest zdolna do samodzielnej egzystencji, nie potrzebuje długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w pełnieniu podstawowych funkcji życiowych, nie stwierdzono także całkowitej zależności od otoczenia, polegającej na konieczności wsparcia w czynnościach samoobsługowych, leczeniu, rehabilitacji. Biegli uznali zasadność okresowej pomocy innej osoby w procesie leczenia i dalszego diagnozowania, w pełnieniu ról społecznych, zwłaszcza w prowadzeniu gospodarstwa domowego Wnioskodawczyni spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej.

Wnioskodawczyni nie zgodziła się treścią ww. opinii wskazując na swoje schorzenia i wynikające z nich ograniczenia. Niemniej jednak przytoczone w zastrzeżeniach do opinii biegłych argumenty wnioskodawczyni nie dają podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Wnioskodawczyni nie można zaliczyć do znacznego stopnia niepełnosprawności, gdyż stan jej zdrowia nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy i opieki innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, co w sposób niebudzący wątpliwości wynika ze sporządzonych opinii.

Sąd w pełni dał wiarę powyższym dowodom z opinii biegłych, gdyż zostały sporządzone w sposób rzetelny, przez uprawnione do tego osoby, w granicach przyznanych im kompetencji. Nie ujawniły się też żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność sporządzenia niniejszych opinii. Opinia biegłych sądowych miała na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, gdyż potrzebne były do tego wiadomości specjalne. Opinie te podlegały, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii, musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności

mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień. Stąd też Sąd, mając na uwadze ów kryteria oceny, w pełni przypisał przymiot wiarygodności opinii biegłych sądowych. Powołani w sprawie biegli wykazali, na jakie schorzenia wnioskodawczyni cierpi i dlaczego nie kwalifikują się one do uznania znacznego stopnia niepełnosprawności.

Podkreślenia wymaga, iż wnioskodawczyni była opiniowana przez 5 biegłych sądowych z dziedzin adekwatnych do jej schorzeń, którzy byli zgodni w ocenie jej stanu zdrowia.

Pozostałych ustaleń w przedmiotowej sprawie Sąd dokonał także na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które uznał za wiarygodne, ponieważ nie wzbudziły w nim żadnych zastrzeżeń.

Sąd opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności opinii biegłych nie miał podstaw do przyznania wnioskodawczyni wyższego aniżeli umiarkowany stopień niepełnosprawności. Jednocześnie wobec powyższego nie było uzasadnionych podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii ortopedy i neurologa, co skutkowało oddaleniem wniosku wnioskodawczyni w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe sąd zmienił zaskarżoną decyzję o tyle, iż orzekł, że wnioskodawczyni zalicza się do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym z symboli (...) oraz spełnia przesłanki do uzyskania karty parkingowej, a w pozostałej części oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona zaskarżając go w części dotyczącej oceny stanu zdrowia i nie przyznania znacznego stopnia niepełnosprawności i zarzuciła:

1. nie uwzględnienie w opinii biegłych braku posiadania Prawa Jazdy powodującego w jej stanie zdrowia zależność od pomocy osób innych (na przykład :większe porządki w domu, zakupy w tym chleba też, wyjazdy do lekarza) w tym także konieczność korzystania z pomocy przy załatwieniu opału na zimę i obsłudze pieca .

2. wydanie wyroku na podstawie błędnej opinii lekarza neurologa .

W efekcie zarzutów ubezpieczona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oceny stanu zdrowia i nie zakwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Wniosła także o dopuszczenie dowodu na okoliczność stanu zdrowia z „Karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego z (...) Szpitala Miejskiego im. (...) z Zakładem (...) w P. ul. (...), Oddział Reumatologii i Osteoporozy, w którym przebywała od 19.10.2016r. do 28.10.2016r. i ponowną ocenę stanu zdrowia z uwzględnieniem karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego jak wyżej, dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, dopuszczenie jako dowodu o jej stanie zdrowia dokumentacji medycznej o pogorszeniu wzroku z (...) Szpital (...). J. , Szpitala (...) w P. ul. (...).

Uzasadniając apelację ubezpieczona wskazała, że wiele lat temu zapisała się na kurs prawa jazdy. Z powodu zawrotów głowy musiała go przerwać, bo stanowiłaby zagrożenie dla siebie i innych uczestników drogi. Zawroty głowy występujące z różnym nasileniem uniemożliwiły jej bycie osobą niezależną. Wskazała także, że nie ma choroby P., natomiast drżenie obu rąk jest wynikiem zmian w mózgu. Dodała, że na zawroty głowy cierpi od lat 1980; od 1993r zdarzało się, że się przewracała, drżała jej ręka. Szukała pomocy u różnych lekarzy, w tym neurologów. Podkreśliła, że w aktach sprawy zawarte są dwie różne opinie i rozpoznania neurologów. Silne zawroty głowy występują, kiedy temperatura otoczenia przekracza 23 stopnie , dlatego ubezpieczona nie może mieszkać w mieście, bo nie ma możliwości wychłodzenia organizmu, a w domu latem i zimą jest chłodno, co pozwala na przeżywanie życia bez częstej utraty świadomości.

Wskazała także, że pod wpływem słońca na odsłoniętych częściach ciała powstają zmiany skórne-zaczerwienienia, które następnie puchną, robią się pękające pęcherze i rany, a towarzyszy temu ból. Przy toczniu skórnym występuje

nadwrażliwość skóry na ból. Ubezpieczona żyje w bólu i niedostatku z powodu niemożności podjęcia zatrudnienia, wykluczona z życia społecznego, towarzyskiego, bez kina, teatru, zależna od pomocy innych.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując trafnych ustaleń i wyjaśniając tym samym wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy sprowadzające się do uznania, że ubezpieczona nie jest osobą niepełnosprawną w znacznym stopniu co skutkowało oddaleniem odwołania w tym zakresie. To zaś spowodowało, że Sąd Okręgowy zaakceptował w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne i nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1998 roku, sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/776).

Na wstępie wskazać należy, że postępowanie apelacyjne jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55).

Sąd I Instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, ustalenia swoje opierając na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując trafnych ustaleń i wyjaśniając tym samym wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Należy wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał swobodnej oceny dowodów w ramach art. 233 § 1 kpc a Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w sędziowskiej ocenie materiału dowodowego żadnych uchybień. Nie doszło również do obrazy art.233 § 1 kpc. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok z dnia 18 lutego 1997 r., II UKN 77/96, OSNAPiUS z 1997r., nr 21, poz.426, lub wyrok z dnia 27 lutego 1997r., I PKN 25/97, OSNAPiUS z 1997 r., nr 21, poz. 420), co w ocenianej sprawie nie występuje.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że ubezpieczona jest uprawniona, zgodnie z orzeczeniem biegłych, do otrzymania karty parkingowej. W myśl art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Ponieważ w przedmiotowej sprawie istotą sporu było ustalenie, czy ubezpieczona jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym należy wskazać, że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm.), do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Rozstrzygnięcie wskazanych kwestii wymaga wiadomości specjalnych, dlatego Sąd nie dysponując specjalistyczną wiedzą medyczną musi posiłkować się przy rozstrzygnięciu istoty sprawy opinią biegłych lekarzy.

Jak wynika z przebiegu postępowania przed Sądem I instancji, Sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłych-specjalistów z dziedzin odpowiadających schorzeniom ubezpieczonej, a ci opinie sporządzili po zapoznaniu się z dokumentacją ubezpieczonej i po jej badaniu. Wszyscy biegli zgodnie uznali, że brak jest podstaw do przyjęcia wyższego, niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności.

Podkreślenia wymaga, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego 1987.10.13 II URN 228/87 PiZS 1988/7/62).

Natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy wszyscy biegli jednoznacznie wskazali, iż brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczona jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym choć, odmiennie niż Woj. Zespół uznali, że spełnia ona przesłanki do przyznania karty parkingowej oraz, że jej niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym ma związek także ze schorzeniami określonymi symbolami (...).

Ubezpieczona nie zgadzała się z opiniami biegłych, lecz, jak wskazuje Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Zasada kontrydiktoryjności procesu powoduje, że to strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie; ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii, ale decyzja co do powołania nowych biegłych należy do Sądu i jest uzależniona od zasadności złożonych wniosków dowodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. 09. 2009 r. w sprawie I UK 102/09, LEX nr 537027). Sąd Rejonowy oceniając opinie i odnosząc się do zarzutów odwołującej się kierował się m.in. treścią wyroków Sądu Najwyższego z dnia 06.05.2009 r. (II CSK 642/08, LEX nr 511998), w którym Sąd stwierdził, że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych oraz z dnia 04.08.1999 r. (I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807), zgodnie z którym potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

To, że Sąd Rejonowy nie dopuścił dowodu z opinii kolejnych biegłych - neurologa i ortedy, nie może stanowić w okolicznościach niniejszej sprawy słusznego zarzutu apelacyjnego albowiem opinie sporządzone w przedmiotowej sprawie w dostatecznym stopniu wyjaśniały istotne okoliczności w sprawie.

W obliczu spójnych, konsekwentnych i pewnych wniosków opinii biegłych sądowych, które znajdują oparcie w dokumentacji lekarskiej ubezpieczonego oraz przeprowadzonych badaniach, Sąd Okręgowy nie ma żadnych powodów do podważenia prawidłowości poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę Sądu Rejonowego, uznał opinie za w pełni rzetelne i wiarygodne. Opinie wyczerpująco odpowiadały na tezę dowodową, zawierając logiczne i przekonujące wnioski. Wydane zostały przez specjalistów właściwych ze względu na stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia. Biegli w sposób jasny przedstawili powody swoich twierdzeń. Sąd Rejonowy, zdaniem Sądu II instancji, przy ocenie wskazanych wyżej dowodów nie naruszył więc procesowych zasad ich oceny (art. 233 KPC). Zdaniem sądu odwoławczego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji odpowiada zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy dał w pełni wiarę opiniom biegłych sądowych uznających ubezpieczoną za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na trwałe. Wydane w sprawie opinie pozostawały zbieżne z orzeczeniem (...). Sąd Okręgowy także uznał, iż są one pełne, logiczne i wyczerpujące. Zostały sporządzone w sposób rzetelny, przez uprawnione do tego osoby, w granicach przyznanych im kompetencji. Nie ujawniły się też żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność ich sporządzenia. Sąd Rejonowy, a za nim i Sąd Okręgowy, w pełni przypisał rzeczonym opiniom w w/

w zakresie przymiot wiarygodności, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych. Argumentacja biegłych jest, w ocenie Sądu, przekonująca. Dodatkowo Sąd zważył, że opinie były obiektywne. Biegli bowiem nie mieli żadnego interesu w tym aby ustalić stan zdrowia ubezpieczonej odmiennie od faktycznego. Dlatego też Sąd ocenił je jako miarodajne dla wydania rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie. Dodatkowa dokumentacja przedłożona przez ubezpieczoną nie wniosła też, zdaniem Sądu, nic nowego do sprawy. Natomiast zgłoszony w toku postępowania przed Sądem II instancji wniosek ubezpieczonej o przesłuchanie świadka A. Z. został przez ten Sąd oddalony zgodnie z art. 381 kpc albowiem ubezpieczona wniosek ten mogła powołać w postępowaniu przed Sądem Rejonowym.

Granice obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7.02.2014 r., I ACa 1029/13, czy Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23.01.2014 r., I UK 362/13).

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji i z braku przyczyn branych przez Sąd pod uwagę z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik